

שיחות חיזוק על התורה והמועדים

אמרי ישראל

המשך לשיעורים שנמסרו בציון 'שמעון הצדיק'

נושא השיחה:

**'אמור ואמרת'
להזהיר גדולים על הקטנים'**

פרשת אמור (שנה ו')

השיחה נמסרה מפני

הרה"ח ר' ישראל מאיר ברנר שליט"א

בליל י"ב אייר התשפ"ו

– מהדורת מיוסא ואינו מונה –

בס"ד מתקיים שיעור מפי הרב שליט"א

בספה"ק 'סיפורי מעשיות' – מעשה מ'בן המלך והשפחה'

מידי שבוע ביום שני (בבית הכנסת 'מדרש יקותיאל' – ירושלים)

לפרטים ניתן ליצור קשר בפלא' 0583202009

כמו כן מתקיים שיעור ב'פרקי אבות'

מידי שבוע בימי רביעי

השיעור מתקיים בביתר עילית בבית המדרש 'אוהל פנחס'

רחוב המניד ממעזריטש 33 בשעה 20:00

(כדאי ליצור קשר לפני זה בפלא' 0548463761)

לתרומות והקדשות להצלחה ולרפואה, או להבדיל לע"נ

לצורך הוצאת חוברות אלו בפרשיות הבאות בעזרת ה' יתברך

(וכן לעדכונים על שיעורי הרב שליט"א)

ניתן להתקשר לפלאפון: 0583202009 תזכו למצוות!

ניתן לשמוע את כל השיעורים בקו השיעורים הישיר לשיעורי הרב

ב'קול הלשון' בטלפון מספר 0732951319

יו"ל בס"ד ע"י "הנותן בים דרך" עריכת והדפסת שיעורי משפיעי ברסלב בתורת מוהר"ן מברסלב ותלמידו מוהרנ"ת זי"ע נכתב ע"פ הכנת השומעים (וכן ההערות והמ"מ הינם ע"ד בלבד) - ומחמת הרצון להוציא בוריוזות אינו מוגה כל צורכו נשמח לשמוע כל הערה והארה ע"מ שנוכל לתקן בעתיד כשיצא בספר אם ירצה השי"ת בפלא' - 0548486331

פרשת אמור*

נושא השיחה:

'להזהיר גדולים על הקטנים'

'להזהיר גדולים על הקטנים' - תורה ותפילה * גדולים על הקטנים - ימי הספירה על כל השנה * המשכת דעת ע"י ראית השמים לכל הזים * טעם של יין הונגרי בהתעוררות אחת * פסח שני - 'אתערותא דלתתא' * לא לשכוח את 'שנות השובע' כשלמדת טוב בגיל צעיר * הרווח מכל התעוררות בקדושה * 'עמדו ואשמעה' - תפילה * עבודת ספירת העומר ול"ג בעומר * להזהיר גדולים (צדיקים / עבירות גדולות) על הקטנים (דברי הנוע"א) * 'גדולים על הקטנים' - תשובה בבגרותו על ימי נערותו * הסיבה שהשערים פתוחים רק עד אחרי פסח שני * מה התשובה לאדם שרוצה 'להרגיש' דברים * חיזוק ב'בן אדם לחברו מידה כנגד מידה משמים

כתוב 'כלי זיינו של איש הישראלי הוא התפילה', ודברנו מכל ענין זה כמה פעמים, שלכל יהודי יש לו בחינת משיח, ולכל יהודי יש לו חלק במשיח, והם תלויים זה בזה, כמה שאנחנו מתקנים את עצמנו בזה אנחנו זוכים לקרב את הגאולה, וזה עיקר הכלי זיין - התפילה. ורבינו מביא שלזכות לתפילה צריכים את בחינת יוסף, ולזה זוכים על ידי שמירת הברית.

ובסוף התורה רבינו חוזר לפרשת השבוע, ומבאר: "זוה פירוש: אמור אל הכהנים - בחינת תפלה. כמו שכתוב (דברים כ"ו): "את ה' האמרת היום". כהנים - הם בחינת תורה, בחינת נשמות כנ"ל, כמו שכתוב (מלאכי ב): "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה" וכו'. אהרן - בחינת משפט, כמו שכתוב (שמות כ"ח): "ונשא אהרן את

להזהיר גדולים על הקטנים - תורה ותפילה

רבינו בליקו"מ (תורה ב) מביא על הפסוק בפרשת השבוע "ויאמר ה' אל משה: אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם: לנפש לא יטמא בעמיו (ויקרא כ"א)".

וז"ל: "איתא בספרא דצניעותא (עיין אד"ר נשא ק"ל: ובא"ז האזינו רפ"ט.) פרק ב' (זהר תרומה קעז.): 'מנוקבא דפרדשקא משך רוחא דחיי למשיחא'. [הכוונה מקום גבוה מאד שמשם נמשך חיים למשיח].

ורבינו מתחיל ואומר: "כי עיקר כלי זינו של משיח הוא התפילה, שהוא בחינת חומם, כמו שכתוב (ישעיהו מ"ח): "ותהלתי אחטם לך", ומשם עיקר חיותו". בקיצור ליקו"מ

הראשון שצריכים לדעת בימים האלו של ימי הספירה, שהעיקר היא מידת הטהרה.

וזה מה שכתוב 'אמור ואמרת' בלשון כפל, ראיתי בספרים שמקשרים את זה למה שכתוב בעבד שכשהוא אומר 'אהבתי את אשתי ואת בני לא אצא חפשי' אזי רוצעים אותו לעבד עולם, וכל שכן מידה טובה מרובה כשיש צדיק גדול שמקשר את עצמו עם הקטנים לחזק אותם. וזהו 'להזהיר גדולים על הקטנים' שאפילו אדם שהוא במדרגה גבוהה, אבל התכלית הוא להזהיר את הקטנים. וכמו שרבינו מביא בליקו"מ (תנינא פב) על 'ויקהל משה', [דבר שקשור אלינו בפרט עכשיו בספירת 'נצח'], שמשנה רבינו מידתו 'נצח', שהיא כנגד ניקוד ה'חיריק' - ש'נחית לתתאה', הכוונה שהוא יורד לאנשים הנמוכים, ומקשר את עצמו אפילו עם הפחות שבפחותים שבישראל. וזהו 'להזהיר גדולים על הקטנים', ובפרט על ידי קדושת השבת שהשבת משפיע על ימות החול, וזהו 'להזהיר גדולים' השבת משפיע על כל ימות החול.

גדולים על הקטנים - ימי הספירה על כל השנה

ואותו הדבר מביא ר' נתן בהל' פקדון שימי הספירה משפיעים לכל השנה, עצם זה שהאדם סופר מפסח עד עצרת, הרי הימים האלו גדולים והם כמו 'חול המועד' וכמו שכתוב ברמב"ן, ומה שאנחנו מבקשים 'קדשנו טהרינו' זה משפיע על ה'קטנים' - על כל השנה כולה, וכמו שמביא שם ר' נתן בהל' פקדון [והזכרנו הרבה את זה] שברגע שהאדם סופר

משפט בני ישראל". כי צריך לזה בחינת משפט כנ"ל, ואמרת אליהם, ואמרת דייקא כי צריך להביא כל התפלות לבחינת משה משיח והוא יקים אותם כמ"ש ויביאו את המשכן אל משה ויקם משה את המשכן. והוא יקים את המשכן.

וזה פירש רש"י: 'להזהיר הגדולים על הקטנים', הינו צדיק הדור, שהוא בחינת משה מאור הגדול יזהיר ויאיר את התפלה, שהיא בחינת מאור הקטן (עין זוהר פקודי רל"ח). ולנפש לא יטמא בעמיו - הינו על ידי שמירת הברית כנ"ל, כמוכא בזוהר (עיין זוהר ויקרא ט"ו: ועיין זוהר פקודי רס"ג רס"ד ועיין ת"כ פ"ט) 'עיקרא דיצרא בישא - על עריין והיא עיקרא דמסאבותא'. וכשישמור את הברית, זוכה לבחינת תפלה כנ"ל, וזוכה לבחינת "תהלתי אחטם לך", כי עיקר הריח תלוי בטהרה, כמו שאמרו חכמינו ז"ל (סוטה מת.): 'משכטלה הטהרה - בטלה הריח'. כמבאר מעשה בגמרא (שם מט.) 'שאמר: ריחא דחנוניתא אני מריח. אמר ליה: בני, טהרה יש בך'."

רבינו אומר בתורה הראשונה בליקו"מ (תורה א) שעל ידי התורה מתקבלים כל התפילות ובקשות, וזה מה שרבינו מביא כאן את הפסוק 'כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו ממנו', שצריכים לקשר את התורה והתפילה ביחד, וזהו 'להזהיר גדולים על הקטנים' שהצדיקים צריכים להשפיע גם על האנשים הפשוטים, ויש הרבה לדבר על הענין הזה, ובפרט מה שמדברים בהרבה ספרי חסידות, אבל הדבר

אשר בקצת ימים יעזרו ה' ויחזור ויזרח לו אורו יתברך, אמין".

וזהו 'להזהיר גדולים על הקטנים', יש ימים שהם בבחינת 'גדול', שהאדם יש לו התעוררות, והתעוררות הזאת לא נשארת, כי אח"כ יש ירידות, והאדם צריך תמיד ללכת עם המדרגה הזאת 'להזהיר גדולים על הקטנים' ולהאמין שהיה לו התעוררות, שההתעוררות הזאת תישאר לו לאחר כך והוא יחזק את עצמו אפילו בירידה, מעצם הזכרון וה'רשימו' בזמן שהיה לו עלייה.

וזה כל העבודה שלנו בימי הספירה כי ביום הראשון של פסח היה התעוררות גדולה לכל יהודי שישב בליל הסדר, וזה בחינת 'אתערותא דלעילא לפני אתערותא דלתתא', ואז האדם היה בבחינת 'גדול'. ואח"כ בימי הספירה נסתלקת ההארה הזאת שהיתה בליל הסדר, מיד אחרי היום הראשון או אחרי הסדר, ואנחנו צריכים לעלות לאט לאט עד חג שבועות שזה שער הנון, על ידי מ"ט ימי הספירה שאז אנחנו עובדים על עצמנו, וזהו 'להזהיר גדולים על הקטנים', להזהיר שיש ימים גדולים על הקטנים שזה ימי הספירה שאחרי פסח.

וזהו 'ממחרת השבת' שעל ידי קדושת פסח ועל ידי קדושת השבת אנחנו ממשיכים שבע שבתות תמימות תהיינה, והזכרתי שיש מקום בהלכה בשו"ע שלא לעשות מלאכה בשעת הספירה כי בכל יום בשעת הספירה זה בחינת 'שבת'. וזהו 'להזהיר גדולים על הקטנים' שבאמצע השבוע באמצע ימות המעשה,

'היום כך וכך לעומר' האמונה הזאת עוזרת לכל השנה שהאדם ידע מהתכלית הנצחית, וידע ש'היום בקולו תשמעו' ובכל יום יספור מחדש ויחדש את עצמו מחדש, וזה הענין של ספירת העומר לעזור לאדם לכל השנה. וזהו במידה מסויימת 'להזהיר גדולים על הקטנים', כי יש ימים בימי הספירה שהם ב'גדלות', ויש ימים שהאדם בקטנות ומנסים את האדם והוא בבחינת ירידה, אבל זה 'להזהיר גדולים על הקטנים', כי יש ימים שהאדם עובד את ה' אבל התכלית שידע שיש גם ימים שהוא יכול ליפול למוחין דקטנות ואז הוא צריך ג"כ להחיות את עצמו עם הימים הגדולים שהיו לו.

ויש תורה קטנה בליקו"מ (תורה רכב), שרבינו כותב וז"ל: "צריך להיות תמיד בשמחה ולעבד ה' בשמחה, ואפילו אם לפעמים נופל ממדרגתו, צריך לחזק עצמו בימים הקודמים שהיה מזריח לו איזה הארה קצת כמו שאנו רואים, שכמה סומים מחזיקים עצמן באיש אחד שאינו סומא ומאמינים בו והולכים אחריו, וגם הסומא מאמין למקלו שהולך אחר מקלו, אף שאינו רואה כלל, מכל שכן שראוי לילך אחר עצמו, דהיינו מאחר שבימים הקודמים הזריח לו קצת והיה מתחזק ומתעורר לבו להשם יתברך, אף שעבשיו נפל מזה ונסתמו עיניו ולבו, עם כל זה ראוי שיאחו בימים הקודמים וילך אחריתם, דהיינו כמו שאז היה מתעורר לבו להתחזק בעבודתו יתברך. כן גם עבשיו יחזק לבו מאד, וילך אחר ההתעוררות והזריחה שהיה לו אז, אף שעבשיו נפל מזה כנ"ל, עד

'ראוני נערים ונחבאו', וכך אומר רבינו: "כי יום טוב מבטל הגדלות, כי טבע הקטנות שיתבטל לגבי הגדלות. ועל כן כשמקורב להצדיק נתבטל הגדלות, כי על ידי אור הגדול של הצדיק נתבטל לגמרי. והוא בחינת (איוב כ"ט): "ראוני נערים ונחבאו", הינו על ידי שרואים פני הצדיק נחבאים הקטנים, כי הקטנות נתבטל לפני גדלות".

וזה אחד היסודות שרואים כשנוסעים לראש השנה לצדיק, ושם בתחילת השנה זוכים להזהיר גדולים על הקטנים, אנחנו מקבלים שם 'גדלות', מקבלים את האור של הצדיק, וכך אפילו אם במשך כל השנה אנחנו נופלים ונופלים אבל יש לאדם את האור של ה'גדלות', וזהו 'להזהיר גדולים על הקטנים'.

יש לשון מרבינו ש'מי שטעם טעם של יין הונגרי, אזי הוא זכה שהוא יודע מה זה הטעם של היין ההונגרי, לא יטעו אותו, וכך אם האדם זכה להתעורר פעם אחת הוא זכה לעשות התבודדות פעם אחת מתוך עומקא דליבא וזכה לשפכי כמים ליבך נוכח פני ה', אזי כל הזמן הוא משתוקק לזה. וזהו 'ראוני נערים ונחבאו' כי האדם יודע על ידי זה מה התכלית מכל מה שעובר עליו. וזהו 'להזהיר גדולים על הקטנים', שהאדם יודע שיש קונה עולמו בשעה אחת שהאדם יכול לקנות בשעה הזאת, ובפרט אם האדם זכה פעם אחת לעשות התבודדות כמו שצריך וכמו שרבינו מביא לשון בליקו"מ (תורה קיב): "והמשכיל המבין יש לו להתפלל כל ימיו, שיזכה פעם אחד כל ימי חייו, לדבר דבור אחד של אמת לפני ה' כראוי". וכשאדם זוכה לדיבור של

אנחנו ממשיכים על עצמנו את הקדושה של שבת ובשעת הספירה אנחנו ממשיכים את הספירה על כל ימות השבוע.

המשכת דעת ע"י ראית השמים לכל היום

רבינו מביא בליקו"מ תורה שהוא מדבר על הענין של 'חצות' (ליקו"מ קמט), שבבוקר מסתכלים על השמים וממשיכים 'דעת', וברגע הזה שהאדם עושה ככה, אזי בכל היום ממשיכים דעת, כי 'דעת קנית מה חסרת'. ושמעתי פעם לבאר בזה 'להזהיר גדולים על הקטנים', כי כשאנחנו ממשיכים דעת אנחנו מזהירים גדולים על הקטנים, וכך אפילו אם אח"כ נופלים במשך היום [וכמו שר' נתן מביא ש'אין יום בלא פגע' וכו'...], אבל כשהאדם ברגע הראשון בבוקר ממשיך על עצמו 'דעת' בהסתכלות על השמים, והאדם קורא קר"ש ומקבל על עצמו עול מלכות שמים ומקדש את ברמ"ח תיבות שבקר"ש את רמ"ח אבריו.

וזהו 'להזהיר גדולים על הקטנים' שעל ידי זה האדם זוכה שאפילו כשהוא נמצא בקטנות והוא הולך למשא ומתן, אבל הוא היה בתפילה הוא אמר 'אמן יהא שמיה רבה' זה משפיע עליו אח"כ לכל היום, האדם יושב ולומד שעה, והוא נמצא בגדלות אבל זה עוזר לו אח"כ כשהוא נמצא אח"כ ברחוב.

טעם של יין הונגרי בהתעוררות אחת

וזה מה שרבינו מביא בליקו"מ (קלה) על 'כי אקח מועד אני מישרים אשפוט', את הפסוק

שיתעצם במעשיו לקדש ולטהר את עצמו
איך שהוא גם בבחינת הריחוק מצד היצר
הרע שבנפשו".

והשנה ט"ו אייר זה בשבת קודש, ואז זוכים
ל'לחם מן השמים'. ובחודש אייר התקיים 'לחם
אבירים אכל איש', זה המן, וזה מה שמוכא
בחז"ל 'קודם שיתפלל האדם על דברי תורה
שיכנסו למעיו, יתפלל שלא יכנסו אכילה
ושתייה יתירים לתוך מעיו, וזה קדושת
האכילה שהיא הכנה לתורה, כי לא ניתנה
התורה אלא לאוכלי המן, וזה מה שאנחנו
מכינים את עצמנו על ידי קדושת האכילה
לקבלת התורה.

וזה העבודה שיש בימים האלו של ספירת
העומר, שזה בחינת 'להזהיר גדולים על
הקטנים', ובספרי חסידות מדברים הרבה על
הדרש הזה שהכל תלוי בגדולים, רבינו
בליקו"מ (תורה רסא) מביא: "כשנפול אדם
ממדרגתו ידע שמן השמים הוא, כי
התרחקות תחלת התקרבות, על כן נפל
שיתעורר יותר להתקרב להשם יתברך,
ועצתו שיתחיל מחדש ליכנס בעבודת ה'.
כאילו לא התחיל עדיין כלל מעולם. וזה כלל
גדול בעבודת ה' שצריכין ממש בכל יום
להתחיל מחדש".

**לא לשכוח את 'שנות השובע'
כשלמדת טוב בגיל צעיר**

ובמידה מסויימת זה נקרא 'להזהיר גדולים על
הקטנים', ר' נתן בליקו"ה (בהל' פירות ה"ד)
מאריך לדבר לגבי שבע שני השבע, ושבע

אמת זה הדיבור הגדול, וזה מביא את האדם
'על הקטנים' על הדברים הקטנים שלו.

פסח שני אתערותא דלתתא

וזה הכח שנשפע בפסח, כי יש פסח ראשון
שיש בו התעוררות מלמעלה למטה, ופסח שני
[שחל בסוף השבוע הזה] זה אתערותא
דלתתא, וכמו שמביא ב'פרי צדיק' מר' צדוק
מלובלין (על פסח שני), וז"ל: "אמנם ענין
פסח שני היא דייקא על ידי אתערותא
דלתתא, שמרגיש בנפשו שנתרחק מאד
מכלל קדושת ישראל ולבו נשבר בקרבו,
ועל ידי זה זוכה לתכלית התיקון להיות
נתקן הכל בשורש, והוא ענין אני את דכא
אשכון (גמרא שם) שכביכול מרכיז קדושתו
לתחתית המדריגה.

והנה כל השלושים יום שמפסח ראשון עד
פסח שני המה שייכים לקדושת הפסח
(כראיתא בזה"ק שם) כל אילין תלתין יומין
וכו', וכל אותו הזמן היו אבותינו נזונים
מהחררה שהוציאו ממצרים משיורי מצה
ואכלו מן הבצק ששים ואחד סעודות
(קידושין ל"ח א) עד פסח שני, והיינו שטעמו
עוד טעם קדושת המצוה מהוציאה
הראשונה שהופיע עליהם ה' יתברך מהארת
שכינתו יתברך מלעילא עד שלא היה
ביכולת להבצק לבוא לידי חימוץ, והוא
בחינת ביטול היצר הרע מכל וכל לפי שעה
שהוא השאור שבעיסה (ברכות י"ז א),
אמנם מכאן ולהבא פסקה החררה וניתן
להם בט"ו באייר המן לחם מן השמים שהוא
ענין הכנה לקבלת התורה מצד האדם

התעוררות נכנסים לאדם במוח כדי להודות ולהלל להשי"ת. וזהו 'להזהיר גדולים על הקטנים' להכניס שבח והודאה לה', וכן כשאדם אומר בכל יום 'מזמור לתודה... דעו כי ה' הוא האלוקים', זה נקרא 'להזהיר גדולים על הקטנים' להכניס אז את האמונה בתוך ליבו.

וזה מה שרבי נתן מסביר בהל' ברכת הפירות שצרכים לאגור בשנות השבע אוכל לשנות הרעה, ולפעמים יש לאדם התעוררות בקדושה והוא מתעורר להשי"ת ונדמה לו שהוא יהיה אדם כשר ותיכף אחר שעה הוא נופל מתשוקתו והלב שלו מכולכל לגמרי או שהאדם שוכח את התשוקה הראשונה שהיתה לו כאילו לא היתה לו שום תשוקה להשי"ת. וזה יכול להיות ג"כ כשאדם מסתגר בחדר ועושה התבודדות, ומדברים אפילו במדרגות נמוכות, או שהאדם קם בבוקר ועושה התבודדות, ואיך שהוא הוא מדבר כיסופים ורצונות, ואחרי איזה שעה הוא מוצא את עצמו בכאלו מחשבות רעות ובכאלו בלבולים.

אבל זה נקרא להזהיר גדולים על הקטנים: תיזכר איך צעקת 'ריבוננו של עולם אני אוהב אותך', ריבוננו של עולם אני רוצה אותך! איך שצעקת בספירת העומר 'קדשנו מהרנו! אבל את ה'גדלות' הזאת, את הצעקה הזאת [שכידוע על ידי הצעקה מקבלים 'מוחיין'] צריכים לזכור, וכשהאדם מתעורר בחשק להשי"ת, הוא זוכה להתחדשות.

וזה מה שיוסף הצדיק גילה, שיש שנות שובע' ויש 'שנות רעב', ולא תיכרת הארץ ברעב', הכוונה שהאדם אוגר לעצמו בשנות השובע,

שנות הרעב, ומביא על הפסוק 'והיה לפקדון לשבע שני הרעב' שזה עובר על כל בן אדם שלפעמים יש בחור שלומד בישיבה ובוער לו ללמוד בהתמדה ואח"כ הוא מתחתן ויושב ב'כולל' כמה שנים, והשנים האלו הם בחינת 'ימי השובע' שהאדם יושב ולומד בלי ריחיים על צוארו.

וזהו 'להזהיר גדולים' עכשיו אתה נמצא בנחת ויושב ולומד, אבל אח"כ יש בית עם ילדים וכבר אמרו חז"ל על 'העושה צדקה בכל עת' שזה הזן את אשתו ובניו, וזהו 'להזהיר גדולים על הקטנים' זה השנים הראשונות שהאדם היה לומד בישיבה וב'כולל', ההתעוררות וה'גשמעק' [הטעם] שהיה לו, וכמו שרבינו מביא בספר המידות 'הרגל הלימוד עולה על הכל'. וזה מה שמשפיע על האדם לכל החיים.

ורבינו רצה שיתקרבו אליו 'בני הנעורים', שעליהם נאמר 'כחיצים ביד גיבור כן בני הנעורים', כמה שזוכים בימי הנעורים לשבת וללמוד, בזמן הגדלות' ככה זה אח"כ עף כמו חץ, וכמו שראינו בעו"ה בתקופה האחרונה שהיו 'כלי משחית' שיכלו לעוף אלף ואלפיים קילומטר, כך האדם צריך לדעת שכל שכן וכל שכן כל דיבור וכל דף גמרא שהאדם למד בימי הנעורים זה עוזר לו בעתיד וזה עף לכאלו מרחקים של אלפים!

הרזוח מכל התעוררות בקדושה

כי ה'ימי הגדלות' שיש לאדם, למשל כשהוא אומר בשבת 'נשמת כל חי' ומתעורר 'אילו פינו מלא שירה כים ולשונו רינה וכו', וכן באמירת ה'הלל', הדיבורים האלו שיש לאדם

וכך התחדש דין של הקרבת קרבן פסח שני, שזה מרמז לכל נפש מישראל אפילו מי שטמא ונמצא בדרך רחוקה, ואפילו אם יכול להיות שנתרחק כ"כ לגשת אל הקודש, ואפילו בפסח ראשון מוצאים שיש דעה שמי שהיה במקצת העזרה ולא נכנס, נקרא 'בדרך רחוקה' ועושה פסח שני, וזה עיקר פסח שני וזה מה שרבינו מביא שעל ידי שצועקים זוכים להחזיר את המוחין של האדם. וכמו שרבינו מביא בליקו"מ (תורה כא, אות ז') על בהעלותך את הנרות: "ולפעמים יש, שהמחין והשפע אלקי הוא בהעלם, בבחינת עבור, ואז יפה צעקה לאדם, בין בתפלה בין בתורה, כשנתעלם המוחין" ורבינו מביא שם את הענין של ע' קלין, שבוזה אנחנו ממשיכים את ה'מוחין'.

וזה מה שרבינו מביא שם אח"כ שאותו הדבר אם אדם יושב ולומד ולא מרגיש התעוררות בלימוד, אומר רבינו: "וכשאדם לומד תורה ואין מבין בה שום חדוש, זה מחמת שהמחין והשכל של התורה והלמוד הזה הן בבחינת עבור. וזה נקרא בשם יעקב, כי יעקב זה בחינת עבור, בחינת (הושע י"ב): "בבטן עקב את אחיו", ואז צריך לצעוק הקלין הנ"ל. וזה בחינת (בראשית כ"ז): "הקל קול יעקב" - כשהוא בבחינת יעקב צריך לו הקלין, כדי להוציא המוחין בבחינת לדה".

וזה 'להזהיר גדולים על הקטנים', שהאדם על ידי הצעקה מקבל מוחין חדשים. ובפסח ראשון זה באתערותא דלעילא, אבל מצד שני יש פסח שני שזה 'אתערותא דלתתא', שאנחנו מכינים את עצמנו, וזה עכשיו על ידי אתערותא דלתתא שזה בימי הספירה שהאדם מעורר את

וזה מה שרבינו לימד את עצמנו ב'תורה' 'אזמרה' (ליקו"מ רפב) להחיות את עצמנו בנקודות הטובות שהאדם יתעורר מזה. וזהו 'להזהיר גדולים על הקטנים' שאם יש לאדם איזה התעוררות או תשוקה טובה שיקח את ההשתוקקות הזאת ולא ישכח אותה, וכמו שיוסף הצדיק הודיע בהתחלה שיש שנות שבע ויש שנות רעב, והיצה"ר רוצה להשכיח מהאדם את כל הטוב, וזה מה שהאדם צריך להתבונן ולהזכיר לעצמו את הטוב הגנוז הזה שהוא צעק להשי"ת, זה נקרא שנות השובע', שהוא מקשר את עצמו עם הנקודות הטובות, ויעורר את עצמו בהתעוררות גדולה.

וזה מה שכתוב 'ולא תיכרת הארץ ברעב', זה 'גדלות המוחין' שלפעמים יש לאדם חלישות הדעת, עד שאדם שוכח לגמרי שהיתה לו פעם התעוררות, וזה הבחינה שכשאדם רוצה להתקרב לקדושה הוא צריך להכין את עצמו ולדעת שאפילו אם אני נמצא בקטנות שאני לא ייתייאש ובכל פעם לעשות התחלה חדשה.

עמדו ואשמעה – תפילה

אנחנו נמצאים עכשיו לפני 'פסח שני', וזה מה שכתוב 'ויהי אנשים טמאים לנפש אדם', יש דעה שאלו היו מישאל ואליצפן, ובכל זאת על ידי הצעקה שלהם 'למה ניגרע', זכו לפסח שני. ומשה השיב להם 'עמדו ואשמעה' מה זה 'עמדו'? זה לשון תפילה, כי אין עמידה אלא תפילה, היינו התפללו להשי"ת מעומק ליבכם ועל ידי הצעקה והתשוקה שלכם תמשיכו את דבר ה'. ולגודל תשוקתם על ידי זה 'אשמע מה יצוה ה' לכם'.

מחלקת - על-כן לא היו יכולים להמתיק הדין של ספירה, על-כן נאחו בהם הדין אז דיקא ונענשו אז דיקא כנ"ל. ורבי שמעון וחבריו היו התקון שלהם, על-כן אמר (זהר נשא דף קכח.): 'אנן בחיבותא תליא', שהוא שלום. וכמבאר בדברי רבנו ז"ל בהתורה 'חדי רבי שמעון' בסימן ס"א.

וזהו בחינת ל"ג בעומר שאז פסקו למות תלמידי רבי עקיבא, ואז הוא הלולא רבא דרבי שמעון בר יוחאי שהוא התקון שלהם. כי עקר תקון הדמים והניצוצות הוא פשנת תקנין בחינת הרגליו, שזה התקון יהיה נגמר בשלמות כשיבוא משיח, שאז יתקיים (זכריה יד, ד): "ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים", שזהו בחינת: 'עד דמטו רגליו ברגליו' הנאמר בזהר הקדוש (פקודי רנח), כמובא בכתבים (עץ חיים שער מז פרק ה ועוד).

ועל-כן עקר ההמתקה של ימי הספירה הוא כל"ג בעומר, כי אז כבר הגיע התקון עד בחינת 'הוד שבהוד', שהוא בחינת רגליו ברגליו, כי נצח והוד הם בחינת רגליו כידוע, ועקר אחיזת הקלפות הוא בבחינת 'הוד', בבחינת (איכה א, יג): "כל היום דוה", כמובא, ושם עקר התקון כשזוכין לתקן בחינת 'הוד', זה עקר שלמות התקון. ועל-כן תקף כשמגיע יום ל"ג בעומר שאז זוכין לתקן בחינת 'הוד שבהוד' שהוא עקר התקון, בחינת רגליו שברגליו, על-כן אז נתתקן בחינת "צלע על ירכו" (בראשית לב, לב), ואז עקר ההמתקה, עקר עלית הניצוצות, ונעשה שלום ביניהם, ועל-כן אז נתתקן פגם תלמידי רבי עקיבא שפגמו בשלום.

עצמו לקדושה, ומבקש מהשי"ת שיזכה לקדושה. וזה להזהיר גדולים על הקטנים'.

* * *

עבודת ספירת העומר ול"ג בעומר

נוסיף עוד פשטים מה זה 'להזהיר גדולים על הקטנים', ר' נתן בהל' בית הכנסת (ה"ד אות ה) מאריך לדבר על הענין של ספירת העומר, וז"ל: "וזה בחינת ספירה ול"ג בעומר שאז פסקו למות תלמידי רבי עקיבא, כי הם מתו על-ידי פגם השלום, על-ידי שלא נהגו כבוד זה בזה (יבמות סב:), ועל-כן מתו בימי הספירה שאז עוסקין על-ידי מצות ספירה לתקן הדמים, לטהר עצמנו מטמאת מצרים באשה המטהרת לבעלה (זהר אמור צו). כי עקר טמאת מצרים הוא בחינת פגם הדמים כידוע, בבחינת (יחזקאל טז, ו): "ואעבר עליך ואראך מתבוססת בדמיו" וכו', וכמבאר בפרי" עץ חיים (ספירת העומר פרק א), שכל פגנת הספירה לזכך ולטהר בחינת הדמים, כידוע".

ואח"כ בהמשך הדברים ר' נתן כותב על הפגם של תלמידי רבי עקיבא: "ועל-כן תלמידי רבי עקיבא שפגמו בשלום ולא נהגו כבוד זה בזה, על-כן היה ענשם בימי הספירה דיקא, כי נאחו בהם הדין של ימי הספירה, שעקר הדין הוא מפגם הדמים של מצרים שהם בחינת דינים, שאנו עוסקים לתקנם ולהמתיקם על-ידי הספירה, שעל-ידיה עושין שלום כנ"ל, ומחמת שהם פגמו בשלום ויהיה ביניהם

שְׁשִׁמְעוּ קוֹל שְׁאֲמַר: "יָבוֹא שְׁלוֹם", הֵינּוּ כַּנְּ"ל,
אֲשֶׁרֵי לוֹ!"

וזהו 'להזהיר גדולים על הקטנים', בל"ג בעומר
באים כל מיני סוגי אנשים, באים אנשים בעלי
מדרגות, ובאים אנשים פשוטים, וביום הזה כל
האנשים באים לרבי שמעון, 'כדאי הוא רבי
שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק', אפילו
שנמצאים בדוחק, אבל לוקחים את כל
ה'פעקלך' ומניחים אצל רבי שמעון, [והשי"ת
יעזור שנזכה להגיע ולא יהיו כל מיני מניעות
והפרעות]. כי יש קדושה כזאת שמתגלית ביום
כזה, ויש לשונות בספרים שזה מצוה להגיע
לרבי שמעון.

* * *

להזהיר גדולים (צדיקים) / עבירות גדולות) על הקטנים (דברי ה'נוע"א')

וב'נועם אלימלך' מאריך לדבר מה זה מה
שכתוב בפרשת השבוע 'להזהיר גדולים על
הקטנים', וכך הוא מביא (בד"ה 'והכן הגדול
מאחיו'), ש'ילבש את הבגדים' ש'בגד' זה
מלשון בגידה שהצדיק יכול לכפר על עוון
הדור. ואח"כ הוא מביא שם: "שרדך הצדיק
להוכיח עצמו תמיד בכל עת ואומר בפני בני
אדם תמיד שהוא מקולקל במעשיו והוא
פורט לפניהם חטאים שעושים אותם שאר
בני אדם ותולה הצדיק הזה בעצמו אותם
חטאים כאלו עשאו הוא ועל ידי זה הוא
מכניס בלכם יראה גדולה והם שבים

ועל-כן אז הוא הלולא רבא דרבי שמעון בר
יוחאי, שהוא בחינת שלום, כי הוא היה התקון
שלהם, כי עקר בחינת השלום, שהוא בחינת
תקון הניצוצות, הוא פְּשִׁנְתַּתְקִינִין בחינת
הרגלין, שְׁזָה זֹכִינִין בל"ג בעומר כנ"ל. ועקר
ההלולא הוא שְׁאֲזוֹ נְסִתְלַק רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר
יוֹחָאי, כי בשעת הסתלקות נשמת הצדיק אז
הוא מַעְלָה מִיַּן-נוֹקְבִין בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר, כי אז עקר
ההתפארות שֶׁהַשְׁכִּינָה מִתְפַּאֲרֵת: 'חֲזִי בְמָה
בְּרָא קְאֲתִינָא לְגַבְדָּךְ' (זהר ויקרא יג.), שְׁזָה עֵקֶר
בְּחִינַת הַעֲלָאת מִיַּן-נוֹקְבִין, וְעַל-יְדֵי-זֶה עֵקֶר
עֲלִיּוֹת הַנִּיצוּצוֹת, עֵקֶר תְּקוּן הַשְּׁלוֹם כַּנְּ"ל.

ועל-כן בל"ג בעומר שְׁאֲזוֹ צְרִיכִין לְתַקֵּן הַרְגְּלִין,
שְׁלֹזָה צְרִיכִין הַעֲלָאת מִיַּן נוֹקְבִין מִנְשִׁמָּה גְדוּלָּה
מְאֹד, בְּפֶרֶט שֶׁהֵיוּ צְרִיכִין לְתַקֵּן הַפְּגָם שֶׁל
תְּלִמִּידֵי רַבִּי עֲקִיבָא שְׁפָגְמוּ בְּשְׁלוֹם כַּנְּ"ל, עַל-
כֵּן זָכָה הַתַּנָּא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי לְתַקֵּן
תְּקוּן זֶה, כִּי נְסִתְלַק בְּשְׁלוֹם בְּיוֹם ל"ג בעומר,
וְזָכָה לְהַעֲלוֹת נִשְׁמָתוֹ בְּסוּד הַעֲלָאת מִיַּן-נוֹקְבִין
בְּשַׁעַת הַסִּתְלָקוֹתוֹ לְמַעְלָה לְמַעְלָה, כַּמּוּבָן
בְּאֲדָרָא זוּטָא הַקְּדוּשָׁה (הַאֲזִינוּ רַצּוֹ), עַל פְּסוּק
(תְּהִלִּים קלג, ג): "כִּי שֵׁם צִוָּה ה' אֶת הַבְּרָכָה
חַיִּים" וְכוּ', עֵינֵי שֵׁם, שְׁאֲזוֹ נְסִתְלַק נִשְׁמָתוֹ
הַקְּדוּשָׁה, וְעַל-יְדֵי-זֶה זָכָה לְהַמְשִׁיךְ שְׁלוֹם
וּלְתַקֵּן הַפְּגָם שֶׁל תְּלִמִּידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, שֶׁהָיוּ
בְּחִינַת הַמִּתְקַת הַדִּין שֶׁל יְמֵי הַסְּפִירָה, שֶׁעֵקֶר
הַהִמְתָּקָה עַל-יְדֵי הַשְּׁלוֹם כַּנְּ"ל. כִּי בְּשַׁעַת
הַסִּתְלָקוֹת הַצְּדִיק נִתְרַבָּה הַשְּׁלוֹם מְאֹד,
בְּבְחִינַת (יִשְׁעִיָּה נז, ב): "יָבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ" וְכוּ',
הַנֶּאֱמָר עַל סְלוּק הַצְּדִיק, כְּמוֹ שֶׁדְּרָשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ
ז"ל (שֶׁבֶת קנב:), וְכֵן מְבָאָר בְּאֲדָרָא זוּטָא שֵׁם
בְּפֶרֶשׁ עַל הַסִּתְלָקוֹת רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי,

הקטנים, רצה לומר שיהא האזהרה לכלל אף לגדולים כשרוצה להזהיר על הקטנים וקל להבין". היינו שצריכים לכלול את כולם ביחד גם את הגדולים וגם את הצדיק.

ואח"כ הוא מביא עוד פשט: "בענין אחר נראה לפרש דברי רש"י ז"ל להזהיר גדולים על הקטנים, להיות כל האדם בשעה שעוסק בתורה או בתפלה או באיזה דבר קדושה או הוא בגדלות המוחין, וכך הדרך הצדיקים שלפני התפלה המה מיישבים עצמם ומוחין שלהם לפני מי הם מתפללין, והקדושה היא מגביה המוחין בעת העסק בה אבל אחר התפלה או עסק הקדושה ההוא הוא נופל לקטנות המוחין בהילוכו בהבלי הזמן וזה אינו תכלית העבודה השלימה, כי אדם צריך להיות תמיד בקדושה ובטהרה בלי הפסק רגע אחד. לזה צריך לקשר עצמו כל כך בעת הגדלות מחשבתו בהשם יתברך ברוך הוא שיהיה מחשבתו קשורה אף שילך ממנה. וזה ולהזהיר גדולים, פירוש בשעה שהם בגדלות. על הקטנים, שישארו בקדושתם אף שיהיו בקטנות וקל להבין".

ואותו הדבר הוא מביא בפרשת שמיני, על הפסוק 'וישחט את עגל החטאת' (פ"ט, ח), הנועם אלימלך שואל שאלה: "דהנה באמת מאין יבא לצדיק שיוכשל חס וחלילה באיזה חטא נדנוד קל זה בא הכל מחמת חטא עגל, והזוהמא הזאת גורם אף להצדיק חלילה איזה עבירה קלה, ועל ידי שהוא מתחרט מיד ומצטער מאד ומתרחק בתשובה אזי הוא גורם וישחט את עגל החטאת, אשר לו,

מעוונותיהם וגדולה תשובה שזדונות נעשים כזכיות (יומא פו ב), נמצא אותם הבגידות עצמם הצדיק בחכמתו עושה מהם זכיות ולבושי הקודש כמצות עצמם. ואמר הכתוב הצדיק כזה את ראשו לא יפרע, פירוש לא יגלה החכמות שבראשו, רק צריך להסתיר אותם מאד בשעת דיבורו עם בני אדם. 'ובגדיו לא יפרום', רצה לומר ומדרגה הזאת שמחזיק עצמו תמיד לשפל ונכזה וכבונד חלילה לא יפרום רק יחזיק במדה זאת לעולם". זה נקרא שהצדיק רואה את האנשים ורואה את הפגמים שלהם, וזהו 'להזהיר גדולים על הקטנים'.

ויש לו לפני כן עוד כמה פשטים, ובאחד הדברים הוא כותב: "יש לומר כוונת רש"י ז"ל להזהיר גדולים, דהיינו צדיקים גדולים. על הקטנים, רצה לומר על עבירות קטנים שאדם דש בעקבו". זה מה שהצדיקים מעוררים על הדברים שהאדם דש בעקביו, וזהו 'והיה עקב תשמעון' והיה זה מלשון שמחה, זה מצות שהאדם דש בעקביו שהאדם צריך לקיים 'קדש עצמך במותר לך', ואת זה הצדיקים מעוררים אותנו.

ואח"כ הוא מביא עוד: "או יאמר אמור ואמרת (כא, א). דהכלל דדרך הצדיק כשרוצה להוכיח אדם אחד אז צריך להיות האמירה הזו לכל בני האדם ואז ממילא יוחל הדיבור לאיש הזה. וזה בא להורות הפסוק אמור, רצה לומר שהיא האמירה לכלל. ואמרת אליהם, שיהא הדיבור יוחל לאחד. וזה פי' רש"י ז"ל להזהיר גדולים על

הסיבה שהשערים פתוחים רק עד אחרי פסח שני

השבוע אנחנו אחרי ספירת 'נצח שבנצח', ובסוף השבוע כבר מתחילים ספירת הוד', והיום היה יארצייט של ר' נפתלי מראפשיץ, ויש לו (בספר זרע קודש) מאמר על פסח שני, ושם הוא שואל שאלה, השנה כליל שישי מתחיל ספירת הוד, וידוע שבפסח שני בזה"ק מובא שזה 'תרעין פתיחין' ובתוך הימים האלו יש את ל"ג בעומר שזה הוד שבהוד, ושואלים העולם מה קורה אח"כ האם השערים נסגרים? אחרי שאנחנו קידשנו וטהרנו את עצמנו השערים נסגרים?

רק הפשט כמו שאמרנו מקודם, פסח ראשון זה אתערותא דלעילא, ומפסח שני זה אתערותא דלתתא, וכמו שרואים שנאמר 'ויהיו אנשים טמאים לנפש אדם' הם הרגישו שהם טמאים ומהצעקה שלהם והכיסופים שלהם, זכו ליום טוב של פסח שני! והם זכו שלכל הדורות כולם יוכלו להתקרב להשי"ת, וכולם יוכלו להגיע למושג, שגם אם לא זכינו לפסח ראשון, אז יש לנו את פסח שני! וגם אם לא זכינו לאתערותא דלעילא מצד השי"ת אז יש לנו את האתערותא דלתתא.

וכמו שמוכא מה'בעל שם טוב' משל על הפסוק 'והוא ינהגנו על מות', שכשילד קטן מתחיל ללכת הוא לא יודע ללכת, אבל איך מלמדים אותו? אבא שלו אוהו אותו ביד, וכך הוא מתחיל ללכת עוד פסיעה ועוד פסיעה, ואחרי כן כשהאבא רואה שהוא יודע איך ללכת, אזי הוא עוזב את היד של הילד, ואז

פירוש שהחטא הזה אינו נחשב לעבירה כי אם לו לבדו הוא נחשב לו לעבירה לגודל צדקתו. ובראות שאר בני אדם את מעשה הצדיק הזה איך שמהרת בתשובה אפילו על דברים קלים מאד נשבר לבם בקרבם ומוסרים נפשם ודמם לעבודתו יתברך שמו".

'גדולים על הקטנים' – תשובה בגרותו על ימי נערותו

יש עוד פשט שמובא בספרים על 'להזהיר גדולים על הקטנים', שהכוונה שאדם מבוגר, צריך לעשות תשובה על מה שהוא עשה בזמן שהיה צעיר, וכמו שאנחנו רואים ברמ"א (בסימן ג') שקטן שהכה את אביו או שעבר שאר עבירה בקטנותו, אף שאין צריך תשובה כשיגדל, מ"מ טוב שיקבל על עצמו תשובה, אע"פ שהוא היה ילד אז. וכבר נודע שהרבי ר' אלימלך זי"ע עשה כל ימיו תשובה על מה שהיכה את אמא שלו בילדותו. וזהו 'להזהיר גדולים' שכשם שאדם נטמא כשהיה בקטנותו אין טומאתו עוזבת ממנו כשיגדיל עד שיטהר ממנה, כמו כן טומאת הנפש בקטנות אינה עוברת מעצמו וצריכים לכפר עליה בימי הגדלות. וכמה צריכים להתפלל ולהרהר בתשובה על מה שהאדם עשה בימי הנעורים, והאדם צריך לחשוב ולעשות תשובה על כל זה.

*

*

*

ולפעמים כשהאדם רוצה לראות אזי הוא מגיע לחשכות הכי גדולה. מצאתי בספר 'אוהב ישראל' (בליקוטים חדשים לפרשת יתרו) ושם הוא מביא על דברי רש"י שלכל ציווי קדמה קריאה, ואומר האוהב ישראל: "דע שבא רש"י ז"ל באן ללמדנו כלל גדול בתורה והיינו כמו שמשנה לא היה נגש לדבר עם השכינה עד שקדמו קריאה, כמו כן צריך האדם הרוצה לעלות אל ה' ממדריגה למדריגה בכל מדריגה צריך הוא שיקדימו קריאה מן השמים וליתן לו אותו המדריגה. כי העבדות האמיתית להשי"ת הוא דוקא מי שעובר את ה' יתברך ואינו רוצה באמת שום מדריגה עד שקוראין לו ובופין אותו מן השמים על זה כי הוא צורך העולם".

ואה"כ כותב ה'אוהב ישראל': "והנה בעינינו ראינו רבים מן החסידים שנעשו משוגעים חס ושלום או בעלי מרה שחורה, ומאין נמצא הדבר הזה, אם מן התורה חס ושלום אדרבה התורה עוד משמחת את הלב, ולסיבה זו אסרו חכמינו ז"ל לימוד התורה בתשעה באב ולאבל (תענית ל א). אם מן המצות הלא 'פקודי ה' ישרים משמחי לב' (תהלים יט, ט)? אבל הענין הוא כי האנשים ההם הם הרוצים לעלות אל ה', והסולם נעלמה מעיניהם, כי אינם עובדים את ה' יתברך בהדרגה, ותופסים דבר שאין שייך להם בלי שום קריאה ורשות מן השמים. וגם יש אנשים שעיקר עבדות שלהם לה' יתברך הוא כדי להיות בעל מדריגה". אנשים רוצים כל החיים לראות ולראות דברים...

הילד מתחיל ללכת לבד עוד פסיעה ועוד פסיעה, ולפעמים הוא נופל, אבל ככה זה ג"כ בפסח שני אחרי שהיה להם אתערותא דלעילא, אבל זה העיקר אחר כך כשהאדם צריך להתגבר באתערותא דלתתא על היצה"ר, שיהיה לנו כיסופים ונגעגועים להשי"ת.

ואם אנחנו נחזיק כל הזמן את היד של האבא באתערותא דלעילא אזי אנחנו לא נרוויח, כי הכל באתערותא דלעילא, אבל על ידי האתערותא דלתתא של פסח שני, שמביאים את האדם לכל מיני מצבים לעליות וירידות, וכמו שרבינו מביא בליקו"מ (קפה) שהצדיק מחזיר אבידות, אבל הוא שואל את האדם אם הוא רמאי או לא, הוא בוחן את האדם אם הוא רוצה את זה באמת. ואיך יודעים את זה? בשעה של ירידה שיש לאדם, אם האדם מחזק את עצמו שאע"פ כן אני ממשיך הלאה ללכת, ואני לא מסתכל על הירידות, זה מה שקורה אחרי פסח שני, וזה מה שגם אחרי ל"ג בעומר שיש בחינה כזאת שנותנים לנו ללכת לבד, לא בשביל ליפול רק כדי שיהיה לנו חשק בתורה, כי עם הכח של התורה יכולים בכל מצב להתשוקק לה', כי התורה והתפילה מחזקת את האדם ומעמידה אותו.

מה התשובה לאדם שרוצה 'להרגיש' דברים

רציתי לומר עוד דבר, יש אנשים שרוצים כל הזמן לראות שהתקדמו, ורוצים להרגיש דברים, ולמעשה היום אנחנו כבר אחרי חצי מהספירה, ואדם רוצה לראות שינויים,

יצא' (פכ"א, יב): "כל אדם יעשה את עצמו עבד לה' לקדש עצמו בכל הקדושות, להיות כמו כהן גדול לעבוד עבודה הפנימית, ויתבודד במקום התבודדות, וכל אדם לא יהיה באהל הזה, וידבק את עצמו בהשם יתברך 'ומן המקדש לא יצא'. ויראה שלא יהיה בו שום מום עבירה, כי 'אדם כי יקריב מכם' כתיב (שם א, ב), והוא בעצמו קרבן לה', כמו שנאמר (שם ב, א) 'ונפש כי תקריב', על בן מום לא יהיה בו, ואז קדוש הוא לה'". הפשט הוא שכל בן אדם יכול להיות קודש לה'!

חיזוק ב'בן אדם לחברו' מידה כנגד מידה משמים

ואח"כ ראיתי בשל"ה, דבר שיש בזה עבודת המידות, הוא מביא על הפסוק 'אתו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד' (פכ"ב, כח): "אמרו בזהר (ח"ג דף צ"ב ע"א) למה, אם משום צער ועגמת נפש של הבהמה, נשחוט כל אחד בבית מיוחד, או זה עתה ולאחר כך השנית. אבל הענין הוא, שישראל הם בני רחמנים, ובמדה שאדם מודד מודדים לו (מגילה יב ב) ואם יתהפך האדם להיות אכזרי בענין זה, יעורר עליו דין אכזרי מלמעלה חס ושלום, לכן הזהירה התורה בזה".

וזה מה שצריך לדעת, שבכל מידה שהאדם עושה, כנגד זה נמדד לו למעלה, וזה צריך כל אדם לחשוב, אם אנחנו רואים שאסור לשחוט ביום אחד כי זה מעורר ח"ו למעלה, כל שכן כשהאדם מדבר לשון הרע, או מוציא מילה לא

אבל אומר ה'אוהב ישראל': "ועל זה נאמר (שמות ב, כג) לא תעלה במעלות על מזבחי, היינו כדי להיות בעל מעלה ומדריגה. כי תגלה ערותך עליו, כמו שאנו רואין שח"ו נעשו בעלי מרה שחורה. ולא בן דרך האנשים השלמים שהם עבדים מרוצים לה' יתברך ואינם רוצים באמת שום מדריגה. ומה שאנו רואים שיש להם מדריגות גדולות הכל הוא על ידי כפייה מן השמים לצורך העולם ויזהר האדם בזה. ואל יהרסו לעלות אל ה' כי הרבה עשו כרבי שמעון בר יוחאי ולא עלתה בידם (ברכות לה ב)".

וזה מה שאנחנו צריכים לדעת, לעבוד את ה' בתמימות ופשיטות ולומר תמיד 'אנא עבדא דקודשא בריך הוא', ולא שצריכים לראות דברים, וכמו שאחרי ספירת העומר אנחנו מגיעים לחג השבועות ולקבלת התורה, אנחנו צריכים להאמין באמונה שלמה, שבכל יום שספרנו ספירת העומר אנחנו מטהרים ומקדשים את עצמנו בכל דיבור ודיבור שאנחנו מבקשים 'קדשנו טהרינו', אנחנו זוכים להתקרב להשי"ת! ובוודאי ובוודאי שיש התקרבות להשי"ת. ובכל דבר שעושים אח"כ אדם זוכה להתקרב להשי"ת, אבל העיקר זה אמונה, להאמין שבכל תפילה שאני התפללתי, התפילה התקבלה, ואני אוכה אח"כ להתקרב להשי"ת.

*

*

*

עוד דבר שרציתי לומר, בשל"ה הק' מביא בפרשת השבוע על הפסוק 'ומן המקדש לא

זכות הרבים מגליון זה
תעמוד לרפואתם של:

עדן בת שרית

ושרון בן נעימה

יורם בן שושנה

מיה בת עדי

בתוך שאר חולי ישראל אמן

לרפואת

הרב רועי יאיר בן חגית נעמי

בתושה"י

יפה על השני כמה זה יכול לעורר דינים על האדם. ובפרט עכשיו בימי הספירה צריכים לראות לנהוג כבוד זה בזה, ולהמשיך שלום בעולם.

ויה"ר שנזכה לקדושת פסח שני, ולקדושת ל"ג בעומר, והשי"ת יעזור שכולם יוכלו להגיע לרשב"י תורתו מגן לנו הוא ימליץ טוב בעדינו. והשי"ת ימלא כל משאלות ליבנו לטובה ולברכה ונזכה אנחנו וכלל ישראל לישועת ה' ברחמים. ורבינו מביא שכל הרפואות עושים בחודש אייר, וכו'.. השי"ת כמו שיש רפואה בגשמיות כ"ש שנזכה לרפואה ברוחניות לנו ולכל כלל ישראל. רק צריכים להתחזק באמונה להאמין בזה.

והשי"ת יעזור לנו כל הרשעים והכופרים שרוצים לעקור את התורה ורוצים לעשות צער לבני תורה דברים שלא כהוגן שיתקיים 'וכל קרני רשעים אגדע תרוממנה קרנות צדיק', שהקב"ה ירין את קרן התורה ולומדיה ונקבל חשק לתורה ללמוד ביראת שמים ונתכונן למתן תורה. ובזכות רשב"י שהבטיח שהתורה לא תישכח מישראל, שנזכה שלא תישכח התורה מפינו ומפי זרענו עד עולם, ונזכה לגאולה שלמה ולביאת משיח צדקנו ולבניין בית מקדשנו ותפארתנו בב"א.